

МАЙСТЕР ЛОЗОПЛЕТІННЯ ВІДРОДЖУЄ ДАВНІЙ ПРОМИСЕЛ

Так уже повелось, що коли ми чуюмо про якогось вправного умільця, то мимоволі виникає думка, що до того, чи іншого ремесла він долучився змаглю, або ж це – традиції родини. Але кожне правило має свій виняток. Мені довелося познайомитися з майстром лозоплетіння, який досяг неабиякої вправності уже в зрілому віці. А здобув це давне і досить призабуте українське ремесло 57-річний житель с. Острівська Петро Васильович Васерук зовсім випадково, перебуваючи на сезонних заробітках на Київщині.

Професія у цього чоловіка теж не зовсім творча – він водій з понад 30-річним стажем. Але, як кажуть, талант, якщо він є, рано чи пізно візьме своє. Так сталося і в Петра Васерука.

– Коли стали занепадати колгоспи та ті підприємства, які у нас були, – роботи по спеціальності вдома не стало, тож я почав гадити на шабашки, – розповідає Петро Васильович. – Якось в 2000-му році, на уборці кукурудзи в Київській області, я познайомився з колегою по бригаді, який і навчив мене мистецтву лозоплетіння (до цього я вмів лише нехитрі кошики для коланні картоплі плести, та й все).

Юрій був із Закарпаття, де це ремесло дуже поширене і ним займаються цілі родинні династії. Тому з цікавістю спостерігав, як Юрій, вечорами, вмів виготовляти з вербової лози різні речі, потрібні в господарстві: всляки корзинки, кошики тощо. Я придивлявся за його роботою, просив показати, коли щось було незрозуміло – так поміалу навчився і собі. З того часу – пішло і поїхало...
Гуцульська наука стала йому в

пригоді – опанувавши мистецтво лозоплетіння, ось уже 12 років Петро Васильович виготовляє різноманітні вироби з вербової лози – кошики, корзини з відкидними кришками, бутли та інші предмети повсякденного вжитку різної величини, емкості, форми та призначення. За цей час руками острівського умільця їх створено стільки, що і не злічити. Проте кожний його виріб є ексклюзивним, у кожному є частинка душі та фантазії майстра. Тому не дивина, що вся його продукція користується незмінним попитом не лише серед односельців, а й в Кухтівській Волі, Кухчів та інших селах.

– Практично всі мої вироби довго не залежуються – ідуть нарозахват, – зізнається мій співрозмовник. – Іноді люди й самі замовляють, що їм потрібно, адже з вербової лози можна зробити багато чого. Та більшість зі своїх виробів я не продаю, а просто дарую друзям, знайомим, родичам – їх у мене чимало, особливо у Локвиці, звідки я родом (до речі, мені Петро Васильович теж подкарував, на прощання, гарного кошика для збирання грибів, отож, шоразу, вирушаючи до лісу, буду згадувати майстра добрим словом). Сировину для плетіння заготовляю восени – задля цього, у пошуках вербової чи селюги, виїжджаю конником на

заплави та береги водойм. А працюю з матеріалом переважно взимку, коли більше вільного часу. Якщо є всі заготовки під рукою, то будь-який виріб можу сплести за один вечір...

Разом з тим, перетворити прутки вербової лози на предмет повсякденного вжитку – процес непростий і доволі кропіткий, поскільки лозоплетіння вимагає неабиякої концентрації уваги, терпіння та фізичного напруження, бо, практично, все робиться вручну. Але для Петра Васильовича це заняття до душі, тому весь свій вільний час сільський

умілець присвячує улюбленій справі, приносячи своєю продукцією користь і радість людям. Тож, не дарма торік острівський майстер, по праву, отримав Подяку від Кухтівсько-вільської сільської ради за плідну працю та вагомий внесок у збереження народних традицій і ремесел. Адже, продовжуючи справу своїх предків, Петро Васерук не дає загинути давньому і нині призабутому народному промислу – мистецтву лозоплетіння.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ